

Spørgsmaalet altsaa, om det i nærværende Tilfælde virkelig kan siges, at den Grund, paa hvilken vi have foreslaaet Commissionen nedsat, har tilstrækkelig Vægt, og om dette er Veien til at naae det Maal, vi stræbe efter. Det bliver altsaa Spørgsmaalet, og jeg troer, at det allerede er blevet besvaret deels ved de Betragtninger, hvormed den ærede første Taler indledeede disse Forhandlinger, og deels ved de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at fremsætte, i Forbindelse med tidligere Forhandlinger om de administrative Reformers Nødvendighed her i Salen. Det maa imidlertid være mig tilladt at sige nogle Bemærkninger til, hvad jeg allerede har udtalt. Man har fremsat forskellige Indvendinger imod parlamentariske Commissioner i Almindelighed og den foreslaaede i Særdeleshed; man har saaledes for det Første, vel ikke her i Thinget, men udenfor denne Sal, indvendt, blandt Andet i Udvalget indvendt os, at det vilde være meningsløst og urimeligt nu i Sessionens Slutning at fremkomme med et saadant Forslag, idet — siger man — saabaane Commissioner i deres Værighed ere begrænsede af Rigsdagens Samling; de skulde kun kunne være sammen, naar Rigsdagen er sammen. Denne Anskuelse kom ogsaa til orde i den grundlovgivende Rigsforsamling; men den blev allerede dengang gjendrevet af forskellige Medlemmer, og naar man vil undersøge, hvorpaa den egentlig hviler, troer jeg, at man med dem maa være enig i at ansee den for mindre rigtig og irrelevant. Thi det, der skjælnet en saadan Commission fra et Udvalg, er jo netop blandt Andet det, at den kan sidde og forberede Lovforslag og virke for Rigsdagen, saaledes at denne, naar den kommer sammen, kan have det Stof, den behøver. Hvis det ikke var Meningen, vilde det jo være meget urimeligt at tillægge Paragraphen den store Betydning, man i sin Tid var enig om at tillægge den, og Muligheden for og Anledningen til dens Benyttelse blive endnu mindre. Denne Indvending kan jeg derfor ikke tillægge nogen Vægt. Derimod er det en Selsøge, at, naar Thingets Virksomhed er udløbet, eller naar den vedkommende Rigsdagsafdeling bliver opløst, oplyses det Commisforium, i Henhold til hvil-

ket Commissionen er sammentraadt; men det er jo noget ganske Andet. — Det er, har man dernæst sagt, upraktisk at fremkomme med et et saadant Forslag; thi der mangler fuldstændigt Regler for, hvorledes en saadan Commission har at gaae til Værks; man mangler Veiledning for Commissionens Medlemmer med Hensyn til dens Virksomhed. Det er nu ganske rigtigt, at man ikke har nogen anden Veiledning i saa Henseende end den, der indeholdes i de saa Bestemmelser i Grundloven; men man var, da denne Paragraph blev vedtaget, ingenlunde blind for disse Mangler; man indrømmede, at det kunde være hensigtsmæssigt, at give en Lov, som nærmere ordnede det derhenhørende; men man ansaae det dog foreløbigt for rigtigt ikke at give en saadan Lov — og en saadan Lov er senere heller ikke fremkommet —, idet man gik ud fra, at skulde engang en Lov gives derom, maatte den helst forberedes af Praxis. Man havde ganske vist forudsat, at denne Grundlovsparagraph vilde blive hyppigere benyttet end skeet er, og at der altsaa inden en lang Arrække vilde danne sig en Praxis, hvortil Loven da kunde slutte sig. Denne Forudsætning er jo nu rigtignok bristet; men deri indeholdes ikke nogen Grund imod nu at gjøre Begyndelsen til at faae denne Praxis. Denne vil efterhaanden skabe sig selv, naar Paragraphen bliver benyttet, og skulde man af den omtalte Grund modsætte sig Commissionen, vilde det være det samme omtrent som at sige, at man ikke skal gaae i Bandet, førend man kan svømme. En tredje Indvending imod eller i alt Fald Betænkelse ved Commissionen, og som ganske vist har mere Betydning end de to, jeg hidtil har dvælet ved, gaaer ud fra, at Nedsættelsen af en saadan Commission skulde være et Slags Demonstration mod den høitærede Regjering, og at en saadan Commission havde i sine Formaal været beregnet paa at udtale en Dadel ligeoverfor Regjeringen. Men Angenting ligger fjernere fra Forslagsstillernes Tanke end dette. Jeg maa atter tillade mig at oplæse, hvad Ordsprækeren paa den grundlovgivende Rigsforsamling httrede tildeels med Hensyn til dette Punkt. Han siger: „Jeg maa gjøre den Bemærkning, at det kan være ganske sandt, at man